

„Hr. Direktør — skal vi ikke lade al Forstillelse fare? Jeg kan forstaa paa Dem, at De kender min Tilbøjelighed for Deres Niece, og jeg gør Dem gerne den Indrømmelse, at det er noget ubesindigt af mig i min nuværende Stilling at gøre mig Forhaabninger overfor en Dame med saa mange udmærkede — baade indre og ydre — Fortrin.“

„Meget smukt talt. Meget smukt.“

„Nu vel, De har selv bragt Sagen paa Bane, og De har derved givet mig nogen Berettigelse til at gøre Dem følgende ligefremme Spørgsmaal: Vil De, Hr. Direktør, sætte Dem i Bevægelse for til Gunst for mig at faa dannet et saadant Interessentskab som det, vi før talte om?“

„Jeg?“ udbrød den lille Mand og rejste sig i hyklet Bestyrtelse halvt op fra Stolen.

„Ja, netop De!“ vedblev Per. „Jeg tilstaar, jeg er for Tiden i stærk Forlegenhed. Jeg *maa* have Penge ... Jeg *skal* have Penge, om jeg saa skal stjele dem.“

Hr. Delft, der iøvrig troede, at det stadig var Nanny, Pers Planer galdt, var nu kommen derhen, hvor han vilde. Pers sidste Udtalelse syntes han godt om. Den bestyrkede ham i høj Grad i Troen paa, at Per sad inde med Betingelser for at gøre Karriere og opnaa en Samfundsstilling, der anstod sig hans Søsters Datter.

Han lo pludselig helt fornøjet.

„De er ikke ueffen. Tror jeg ikke, De foreslaar mig en Geschæft om min egen Niece. Naa — Tanken respekterer jeg. Men jeg gør ikke Privatforretninger mere. Heller ikke med unge Piger. Men nu skal jeg sige Dem, hvorfor jeg er kommen. Jeg har Tillid til Dem, unge Mand! Jeg har Tro paa Deres Fremtid, og jeg vil hjælpe Dem. De trænger til Penge. De skal faa dem. Men jeg siger Dem straks — her bliver ikke Tale om at betale nogen Rente eller saadan noget. Det er altsaa ingen Forretning, forstaar De — saa kan De ellers kalde det, hvad De vil. Kender De David Griesmann, Overretssagføreren? Han boer i Klosterstræde. Hos ham kan De hæve, hvad De foreløbig har Brug for, med Sikkerhed i — nu ja, i det forventede Udbytte af Deres eminente Opdagelser, naturligvis. Men — jeg siger Dem — jeg vil have mit Navn holdt udenfor. Dersom Nogen spørger mig, om det er *mig*, der forstrækker Dem, siger jeg rentud nej. At De forstaar mig!“